

використання телемедицини для дистанційних консилиумів; стандартизацію медичної документації. Контрольно-оцінювальний механізм передбачає моніторинг якості рішень; оцінку ефективності консилиумів; аудит клінічних випадків; впровадження індикаторів результативності. Міжвідомча взаємодія включає координацію між системою охорони здоров'я, соціальними службами та сферою психічного здоров'я; розвиток партнерств між державними та приватними закладами; залучення громадських організацій.

Запровадження зазначених управлінських механізмів сприяє формуванню цілісної моделі надання медичної допомоги, орієнтованої на пацієнта, та підвищує ефективність функціонування системи охорони здоров'я. Міждисциплінарні консилиуми у цьому контексті виступають важливим інструментом інтеграції медичних і психосоціальних послуг, особливо в умовах підвищеного навантаження на систему охорони здоров'я в період повоєнного відновлення України.

Література

1. Mudge G. H., Vilenskyi A. et al. The future of Ukrainian healthcare: the digital opportunity. *Journal of Global Health*. Vol.15. 2025, 1-4.
2. Korylchuk, N., Pelykh, V., Nemyrovych, Y., Didyk, N. & Martsyniak, S. (2024). Challenges and Benefits of a Multidisciplinary Approach to Treatment in Clinical Medicine. *Journal of Pioneering Medical Sciences*, 13(3), 1-9.
3. World Health Organization. Framework for Action on Interprofessional Education and Collaborative Practice. Geneva: WHO, 2010. URL: <https://www.who.int/publications/i/item/framework-for-action-on-interprofessional-education-collaborative-practice>

УДК 338.242:330.341.1:005

Щур О.В., аспірант
Київський національний університет
технологій та дизайну

ПРОГРАМНО-ЦІЛЬОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ: СУЧАСНІ ПІДХОДИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Сучасні умови розвитку економіки України характеризуються високим рівнем невизначеності, що зумовлено наслідками воєнних дій та необхідністю повоєнного відновлення. У цих умовах особливого значення набуває формування ефективних механізмів державного регулювання інноваційного розвитку підприємств, серед яких важливе місце посідає програмно-цільовий підхід [1, с. 12].

Програмно-цільове регулювання передбачає розроблення та реалізацію системи взаємопов'язаних державних програм, спрямованих на досягнення стратегічних цілей розвитку економіки через концентрацію ресурсів, координацію діяльності суб'єктів господарювання та орієнтацію на кінцевий результат [2, с. 56]. Його застосування дозволяє забезпечити узгодженість державної політики, підвищити ефективність використання бюджетних ресурсів і стимулювати інноваційну активність підприємств.

Разом з тим, ефективність програмно-цільового підходу в Україні обмежується рядом проблем, серед яких ключовими є фрагментарність державних програм, недостатня міжвідомча координація, нестабільність фінансування та відсутність чітких критеріїв оцінювання результативності [3, с. 78]. У багатьох випадках інноваційна складова державних програм має декларативний характер і не супроводжується належним ресурсним забезпеченням.

Суттєвим обмеженням залишається також недостатній рівень взаємодії між державними органами, бізнесом і науковими установами, що ускладнює процес впровадження інновацій та їх комерціалізації. Водночас міжнародний досвід свідчить, що саме інтеграція цих суб'єктів у межах єдиної інноваційної системи є ключовою умовою підвищення ефективності інноваційної політики [4, с. 34].

В умовах повоєнного відновлення економіки України програмно-цільовий підхід має стати базовим інструментом державної політики у сфері інноваційного розвитку підприємств. Його ефективне застосування передбачає формування чітко структурованих програм, орієнтованих на підтримку пріоритетних галузей економіки, розвиток інноваційної інфраструктури та стимулювання інноваційної діяльності суб'єктів господарювання [5, с. 91].

Важливим напрямом удосконалення програмно-цільового регулювання є впровадження принципів результативності, прозорості та підзвітності. Це передбачає встановлення системи показників оцінювання ефективності державних програм, регулярний моніторинг їх виконання та забезпечення відкритості інформації щодо використання бюджетних коштів [6, с. 47].

Окремого значення набуває посилення ролі регіонального рівня у реалізації програмно-цільового підходу. Децентралізація управління дозволяє враховувати специфіку розвитку територій, сприяє формуванню локальних інноваційних екосистем та підвищує ефективність взаємодії між суб'єктами інноваційної діяльності.

Таким чином, програмно-цільове регулювання є важливим інструментом державної політики, що забезпечує інноваційний розвиток підприємств. Підвищення його ефективності потребує удосконалення інституційного забезпечення, посилення координації між суб'єктами інноваційної діяльності та забезпечення належного фінансового супроводу державних програм.

Література

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV (зі зм.). – 15 с.
2. Геєць В. М. Економіка України: ключові проблеми та перспективи розвитку. – К.: НАН України, 2015. – 304 с.
3. Амоша О. І. Інноваційний розвиток промислових підприємств України: проблеми та перспективи. – Донецьк: ІЕП НАН України, 2011. – 280 с.
4. Organisation for Economic Co-operation and Development. Innovation Policy and Performance. – Paris: OECD Publishing, 2021. – 212 p.
5. Федулова Л. І. Інноваційна економіка: підручник. – К.:Либідь, 2006.– 480 с.
6. European Commission. European Innovation Scoreboard 2022. – Brussels, 2022. – 96 p.

ПЛАТФОРМА 3.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПОСИЛЕННЯ ВИМОГ ДО ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ

УДК 338.48:336.64:005.915

Грищенко С. І., аспірант
Київський національний університет
технологій та дизайну

МЕТОДИЧНІ ПОЛОЖЕННЯ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ ФІНАНСОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ СУБ'ЄКТІВ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Оцінювання ефективності системи фінансового менеджменту СТД автором пропонується визначити як процес спостереження, контролю, оцінювання, аналізу і прогнозування значень вагомих показників за основними напрямками (складниками): економічної ефективності діяльності; фінансової стійкості; ділової активності; здатності системи фінансового менеджменту протидіяти ризикам. Особливістю пропонованого підходу є інтеграція показників, які всебічно характеризують систему фінансового менеджменту суб'єкта туристичної діяльності (СТД), що вимагає розроблення спеціальних підходів для формування єдиного інтегрального індексу.

Метою оцінювання ефективності системи фінансового менеджменту СТД визначено отримання об'єктивної інформації про рівень ефективності й